

Erica James

Verborgen talent

De Fontein

Dulcie Ballantyne had er van haar leven nog nooit een drama van gemaakt als er iets onverwachts gebeurde: ze bekeek al drieënzestig jaar alles van de zonnige kant. Bovendien zou ze rijk zijn als ze een pond had gekregen voor elke keer dat iemand een opmerking had gemaakt over haar rustige manier van doen en haar altijd zonnige en optimistische kijk op de dingen. ‘Door overdreven te reageren maak je een moeilijke situatie alleen maar erger,’ zei ze altijd als iemand een opmerking maakte over haar onverstoorbare aard. Het was geen zorgeloos, probleemloos leven dat haar het vermogen had bezorgd om alles aan te kunnen, maar een schat aan ervaring. Kortom, het leven had haar geleerd de zwaarste rampen het hoofd te bieden.

Maar nu ze aan de keukentafel zat te wachten tot de dag vaste vorm zou aannemen, ontnam een huilerig soort uitputting haar haar laatste beetje zelfbeheersing en beging ze bijna een vreselijke vergissing. Ze had zichzelf beloofd het niet te doen, maar wanhoop dreef haar ertoe het ziekenhuis te bellen om erachter te komen hoe het met Richard was. Al had ze er als zijn *mâîtresse* – ook al was ze dat al drie jaar – geen recht op om bij hem te zijn of haar zijn toestand te laten toelichten. ‘Bent u familie?’ had de verpleegkundige haar gisteravond laat aan de telefoon gevraagd, toen ze zo ongeveer had gesmeekt om te horen hoe het met hem ging. Ze had moeten zeggen dat ze een zus of een ander familielid was, maar de schok had haar de waarheid ontfutseld en ze had beleefd te horen gekregen dat meneer Richard Cavanagh nog op de hartbewaking lag en dat zijn toestand stabiel was.

Stabiel.

Daar klampte ze zich aan vast, ze deed haar ogen dicht en wenste uit alle macht dat de man van wie ze hield haar niet in de steek zou laten.

Hoe vaak had Richard dat niet tegen haar gezegd? ‘Laat me niet in de steek, Dulcie. Zonder jou zou het leven ondraaglijk zijn.’

‘Ik ga heus nergens heen, hoor,’ had ze altijd gezegd. Ze had het nog gemeend ook. Haar verhouding met Richard was eindeloos veel beter geweest dan enige andere relatie die ze sinds de dood van haar man, tweeëntwintig jaar geleden, had gehad. Voordat ze Richard ontmoette, had ze een aantal kortstondige verhoudingen gehad en één of twee mannen hadden haar er bijna van overtuigd dat ze verliefd was, maar ze hadden haar voornamelijk bewezen dat ze het veel te leuk vond om alleen te wonen in plaats van voortdurend iemand bij zich te hebben. Alleen mannen zouden last van bindingsangst hebben, maar wat haar betrof was een band aangaan een overschat fenomeen. Je kon de dingen maar beter op hun beloop laten, zonder de grenzen te stellen die zo vaak de doodssteek voor een relatie waren.

Ze slikte moeizaam, haalde haar vingers door haar korte, verwarde haren en hield met moeite haar tranen in. ‘Nee, nee, néé!’ Ze had zich bedacht. Ze wilde dat Richard voor altijd in haar leven bleef. Ze zou er alles voor over hebben om de band tussen hen te versterken.

Ze hees zich uit de stoel waarin ze al twee uur zat en ging een ontbijtje maken. Ze had sinds gistermiddag, toen Richard en zij elkaar in hun vaste restaurant – een hotel op discrete afstand van Maywood, waar ze hadden gehoopt dat ze niet zouden worden herkend – voor de lunch hadden ontmoet, niets meer gegeten. Onder het gesprek over de cursus creatief schrijven die ze aan het opzetten was, had hij zijn gezicht vertrokken, zijn bestek laten vallen en zijn gebalde vuist tegen zijn borst gedrukt. Vol afgrijzen had ze zijn sterke, gespierde lijf in elkaar zien zakken en op de grond zien vallen.

Het was allemaal zo snel gegaan. Het ene moment zaten ze opgewekt te praten, vroegen ze zich af wat voor soort mensen zich voor de schrijfgroep zouden opgeven, en maakte Richard gekheid dat hij zich ook maar moest opgeven, dan kon hij tenminste eens een avond echt bij haar zijn, en het volgende waren ze met een ambulance onderweg naar het ziekenhuis en had hij een zuurstofmasker over zijn gezicht. Ze had zich onberispelijk gedragen: geen hysteri-

sche tranen, geen radeloos gedrag dat de verdenking zou kunnen wekken dat ze minnaars waren. Ze had met Richards mobieltje naar zijn huis gebeld en een boodschap ingesproken voor zijn vrouw. Ze had niet gezegd wie ze was, alleen dat meneer Cavanagh onwel was geworden: een hartaanval. En al was het het moeilijkste wat ze ooit had gedaan, een halfuur later had ze het ziekenhuis verlaten, voordat mensen lastige vragen gingen stellen.

Nu wilde ze dat ze was gebleven. Wat konden haar de gevolgen schelen van haar aanwezigheid aan zijn bed, en waarom zou ze met de gevoelens van anderen rekening houden? Maar zo was ze nu eenmaal niet. Ze hield wel rekening met de gevoelens van anderen. Richard had ooit gezegd, toen ze samen in bed lagen: ‘Je moet je niet altijd alles zo aantrekken, Dulcie. Je hebt meer begrip dan goed voor je is.’

‘Nee, nietwaar,’ had ze gezegd, en ze had haar hoofd van het kussen getild om hem aan te kijken. ‘Als ik zo’n heilige was, zou ik meer aan Angela denken en een eind aan deze verhouding maken. Het is heel verkeerd wat we doen. Het is egoïstisch om gelukkig te zijn ten koste van een ander.’

Hij had haar dicht tegen zich aan gehouden. ‘Dat moet je niet zeggen. Dat moet je zelfs niet denken. Nooit.’

Ze had altijd gedacht dat hij haar harder nodig had dan zij hem. Nu was ze daar nog niet zo zeker van. Ze wilde Richard dolgraag zien. Om hem keer op keer te vertellen hoeveel ze van hem hield.

Ze vermande zich, ruimde haar onaangeroerde ontbijt weg en ging naar boven om zich aan te kleden. Er was niemand bij gebaat als ze lusteloos in haar oude peignoir rondhing – niet de prachtige zijden die Richard haar had gegeven, die ze droeg als hij er was. Hoog tijd om zich te beheersen en weer de koele, kalme Dulcie Ballantyne te worden die iedereen wist dat ze was.

Van de overvolle stang koos ze kleren die haar het hoognodige steuntje in de rug zouden geven: een lekkere wollen broek met een crèmekleurige coltrui en een roze zijden sjaal die ze onder uit de kast opdiepte, tussen haar verzameling schoenen en tassen. Ze dacht aan haar dochter en hoezeer zij Dulcies wanordelijkheid afkeurde. Kate had sinds haar zestiende – ze was nu negenentwintig – geprobeerd

om Dulcies kast te reorganiseren, en had de hoop inmiddels opgegeven. ‘Je moet de boel op kleur hangen, mam,’ zei ze dan, als ze door haar kast ging en kleren verhing. Vreemd genoeg – en Dulcie had geen idee waarom – was het de enige plek in huis, en in haar leven, waar ze rommel tolereerde, waar rustgevende harmonie niet de boventoon voerde.

Toen ze aangekleed was, keek ze uit haar slaapkamerraam op de ommuurde tuin. Halfronde treden liepen af naar het gazon met goedge vulde borders die nog vol kleur waren, al was de herfst al begonnen. De bomen waren al blad aan het verliezen, maar de tuin zag er nog steeds uitdagend fleurig uit. Half juni had Richard haar geholpen een paar kruiwagens mest op de rozenbedden uit te strooien. Het was een maandagmiddag geweest en zijn gezin had gedacht dat hij voor zaken weg was. Maar hij was bij haar geweest. Ze had hem twee heerlijke dagen voor zichzelf gehad. Ze glimlachte bij het idee: eindelijk eens twee dagen samen, en ze hadden de hele middag mest lopen kruien. Ze hadden er naderhand om gelachen. Hij had beweerd dat dat hem juist zo aanstond in hun relatie: dat ze zo nuchter was. ‘Bij jou kan ik mezelf zijn,’ had hij gezegd. ‘Jij stelt geen eisen aan me, wat betekent dat ik vrij ben als ik bij je ben.’

Hun liefde was gebaseerd op een sterk begrip voor elkaars noden en een kameraadschap die zowel hartstochtelijk als hecht was, iets wat veel echtparen uit het oog waren verloren. Ze wilde zelden dat hij het over zijn huwelijk had, maar Richard voelde dikwijls de behoefte om uit te leggen, of wellicht te rechtvaardigen, waarom hij, een gewone man (zoals hij zichzelf noemde), zich gedroeg zoals hij zich gedroeg. Zover Dulcie wist, was zijn vrouw angstig en gespannen, en veel te afhankelijk van hem.

Ze wendde zich van het raam af, bekeek zichzelf in de passpiegel en probeerde verder te kijken dan de mollige rondingen van haar lichaam en de vele rimpeltjes rond haar blauwe ogen, verder dan het korte blonde haar dat ze elke zes weken verfde omdat ze wist dat ze er dan jaren jonger uitzag, en verder dan de huid die zijn stevigheid kwijt was. Achter dit alles zag ze een vrouw die een kameleon was. Ze had in haar leven al heel wat verschillende rollen gespeeld en was voorbestemd, wist ze, om er nog een paar te spelen.

Toen ze beneden, in de keuken, de energie probeerde op te brengen om naar buiten te gaan om het blad op te harken, ging de telefoon. Ze graaide met bonzend hart de hoorn van de haak. Richard. Haar geliefde Richard. Hij was voldoende hersteld om haar te bellen. Voldoende hersteld om haar gerust te stellen dat alles goed met hem was.

Maar het was Richard niet. Het was een meisje dat informeerde naar de cursus creatief schrijven. Ze had het kaartje gezien dat Dulcie achter de ruit van de boekwinkel in de stad had gehangen, en wilde weten of er een leeftijdsgrens was.

Jaz Rafferty zette haar mobieltje uit en staaarde naar het schuine plafond boven haar bed. Het hing vol prerafaëlitische prenten die ze vorige week had gekocht op een kunstgeschiedenisexcursie naar Birmingham. De mooiste vond ze *The Last of England* van Ford Madox Brown. De kunstenaar had de koude dag – de grijze zee en de grauwe lucht, het stel dat in hun dikke winterjassen dicht tegen elkaar was gekropen – zo toegewijd willen vastleggen dat hij een groot deel van het schilderij buiten had geschilderd, met blauwe handen van de kou. Volgens juffrouw Holmes, haar lerares, ging het schilderij over het jonge stel dat met zijn kind op weg was naar een nieuwe en betere toekomst, maar er lag ook iets van spijt in dat ze van huis weg moesten.

Jaz kon wel met het stel meevoelen, ze was er helemaal voor om zo gauw mogelijk uit huis te gaan, maar ze betwijfelde of het haar ook maar een moment zou spijten als het eindelijk zover was.

Ze legde haar mobieltje op haar nachtkastje en genoot even van een zeldzaam moment van heerlijke stilte. Daar kwam nog bij dat ze een geheim had. Geheimen waren geweldig, vooral als ze ze ook geheim kon houden voor haar broers en zussen, die ongelooflijk luidruchtig, bemoeiziek en irritant waren. Ze waren werkelijk onuitstaanbaar. Het was een wonder dat ze niet al jaren geleden was weggelopen. Toen ze dertien was, had ze een fase doorgemaakt waarin ze zei dat ze geadopteerd was; zolang mensen maar niet dachten dat ze familie was van vier van de meest weerzinwekkende mensen op aarde.

Phin (voluit Phineas) was met tweeëntwintig jaar de oudste; daarna kwam Jimmy, die twintig was. Hoewel ze allebei goed verdienden met werk voor pa's bouwbedrijf – Rafferty & Zonen – woonden ze

nog thuis. ‘En waarom zouden we ergens anders willen wonen?’ zeiden ze als zij hen moederskindjes noemde omdat ze niet op zichzelf gingen wonen. ‘Ah, het zou mams hart breken als we het huis uit gingen.’

Ze hadden waarschijnlijk gelijk. Mam was dol op hen en verwende hen mateloos. Niets was haar te veel als het op Phin en Jimmy aankwam. ‘O, vooruit dan maar,’ zei ze, als Phin maar van het strijkijzer naar zijn gekreukte overhemd keek dat hij die avond aan wilde.

Zielig gewoon.

Ze had medelijden met de arme meiden die zo dom zouden zijn om aan de jongens van Rafferty te blijven hangen. Je moest wel gek zijn om genoeg met hen te nemen.

Met haar zeventien jaar was Jaz de volgende in de pikorde van het gezin. Elk jaar op haar verjaardag, 5 september, kwam pa met hetzelfde grapje opdraven: dat hij Onze-Lieve-Heer had toegesproken voordat ze was verwekt. ‘Heer, ik weet hoe druk u het hebt, dus ik zal u de moeite van weer een jongen besparen. We nemen deze keer wel genoeg met een meisje.’

Pa was bij lange na niet godsdienstig, maar hij gebruikte zijn katholieke opvoeding als net zoiets als dat hij zo trots was op zijn Ierse afkomst. ‘Pap,’ had ze een keer tegen hem gezegd, ‘wat bent je toch een valserik. Je zou nog geen Ierse fluit herkennen als een boze Ierse geest hem in je reet stak. Je bent net zo Engels als de koningin.’

‘Ja,’ had hij grijnzend gezegd, ‘en die is half Duits, nietwaar?’

Maar zijn directe verbinding met God had een averechtse uitwerking gehad: na een tussenruimte van verscheidene jaren waren Tamzin (tien) en Lulu (acht) geboren. ‘Mijn hemel,’ klaagde hij dikwijls, ‘ik kom om in de vrouwen. Waar heb ik dat aan verdiend?’

Of liever, wat had zij ooit gedaan dat ze zo’n familie verdiende?

Al vanaf heel jonge leeftijd had ze het gevoel gehad dat ze er niet bij hoorde. Als ze niet zo op haar moeder had geleken, zou ze hebben gedacht dat ze door een of andere speling der natuur, of door een fout van het ziekenhuis waar ze was geboren, in het verkeerde gezin terechtgekomen was. Ze had niet meer van haar broers en zussen kunnen verschillen, die allemaal op hun vader leken; hij

noemde zichzelf forsgebouwd en temperamentvol. Jaz had durven wedden dat Tamzin en Lulu met gebalde vuistjes waren geboren, bereid om het tegen de hele wereld op te nemen. Zij daarentegen was klein en bleek, met vervelende sproeten over haar neusbrug. Ze had lang haar, tot haar middel, dat kastanjebruin was ('Niet rood!' zoals ze haar broers herhaaldelijk meedeelde als ze haar Gemberkoekje noemden) en ze dacht liever na dan te ouwehoeren, zoals de rest van het gezin. In de familie ging het verhaal dat ze als peuter laat was gaan praten en door haar vader als 'ernstig klein ding' was bestempeld. Ze was van het begin af aan heel zelfstandig geweest en had op haar zesde eigen vriendjes verzonnen om mee te spelen, maar had ze al gauw weer weg moeten doen: ze werden net zo irritant als haar broers en hun aanwezigheid werd haar te veel.

Toen de jongens groot genoeg waren, mochten ze hun vader helpen met aan zijn verzameling brommers te knutselen. Ze gingen ook mee op tochtjes naar Manchester, naar bokswedstrijden, en naar de paardenrennen in Chester en Liverpool. Dat hield in dat Jaz haar moeder voor zich alleen had, maar dat duurde niet lang. Toen Tamzin werd geboren, al gauw gevolgd door Lulu, accepteerde Jaz dat ze altijd een vreemde eend in de bijt zou blijven. Alle anderen waren met z'n tweeën: haar ouders, haar broers, en nu haar zusjes. Ze trok zich terug en ging helemaal op in boeken; ze leefde zich in in het leven van anderen en kon zo het hare ontvluchten. Achteraf gezien leek het heel gewoon dat ze op een dag zou ontdekken hoe heerlijk het was om te schrijven, dat ze door het simpele proces van woorden op papier zetten – gedichten, korte verhalen, rijmpjes, observaties – nog verder zou kunnen vluchten.

Ze liet zich van het bed rollen, ging naar haar bureautje en zette haar computer aan. Ze keek of haar slaapkamerdeur wel dicht was en opende toen het document 'Italiaanse renaissance'. Ze scrolde door het korte verhaal van zes bladzijden dat ze over *De jacht in het bos* van Uccello had geschreven en waarvoor ze een 10 had gekregen, en stopte toen na een paar blanco bladzijden bij de woorden 'hoofdstuk 1'. Na maanden met gedichten klooiën was ze nu een roman aan het schrijven. Ze was er vorige week aan begonnen, maar door al haar huiswerk had ze er weinig tijd voor gehad. Op de mid-

delbare school zitten was geweldig, maar je moest er wel vreselijk veel voor doen.

Vicki, haar beste vriendin, was vorige week samen met haar op Maywood College begonnen, waar geen gebrek was aan nieuwe leerlingen om te leren kennen. Er was er vooral één die Jaz graag beter wilde leren kennen. Hij was een jaar ouder dan zij en zat in de bovenbouw. Hij heette Nathan King, en het enige wat ze van hem wist, was dat hij in de buurt van het park van Maywood woonde. Hij was lang, droeg zijn haar kort, maar niet te kort, en had altijd een lange zwartleren jas aan, die achter hem aan fladderde als hij doelbewust met grote stappen ergens heen liep. Hij zag eruit of hij precies wist wat hij wilde, alsof hij het allemaal onder controle had. Door die zelfverzekerde manier van doen van hem had ze hem er op de eerste schooldag al uitgepikt.

Toen ze roffelende voeten hoorde aankomen, schoot ze naar voren en scrolde terug naar het begin van haar kunstgeschiedenis-opstel.

De deur vloog open. ‘Met wie was je aan het praten?’

Zonder zich om te draaien, zei ze: ‘Tamzin Rafferty, hoepel op! Jij ook, Lulu. Zien jullie niet dat ik bezig ben?’

‘Dat was je een paar minuten geleden anders nog niet. We hoorden je met iemand praten. Was het een jongen? Heb je een vriendje?’

Ze draaide haar hoofd om en keek haar zusjes hooghartig aan. ‘Waren jullie een privé-gesprek aan het afluisteren?’

Ze keken elkaar aan en gniffelden. Toen begonnen ze te giechelen op dat hoge toontje dat zo op haar zenuwen werkte. Ze liep rustig de kamer door naar de boekenkast en haar cd-speler. Ze pakte de afstandsbediening, zette hem keihard aan en keek hoe Tamzin en Lulu de benen namen. Ze haatten haar muziek, vooral de Divine Comedy – ze waren K3 nog niet ontgroeid.

‘Wel alle donderstralen op een stokje! Zet die herrie zachter.’

Haar vader, Pat (of Popeye, zoals haar moeder en hun oudste vrienden hem noemden), stond in de deuropening, die hij met zijn zware lichaam vulde. Jaz zette de muziek af en hij kwam binnen. ‘Jeetje, meid, dat was hard genoeg om de verf van de muren te

schudden. Ik snap niet hoe je kunt werken met die rotzooi aan.' Hij keek naar haar computer. 'Heb je veel te doen dit weekend?'

'Aardig wat,' zei ze, en ze glipte langs hem heen om te gaan zitten. Ze was bang dat hij aan haar toetsenbord zou komen en per ongeluk haar roman zou vinden. Haar vader wakte graag de indruk dat hij niets van computers snapte, maar ze wist dat hij de zaak nog maar kortgeleden met een duur, nieuw systeem had laten uitrusten en erop had gestaan dat ze hem lieten zien hoe het werkte. Ze hield haar ogen neergeslagen en wachtte tot hij weg zou gaan. Maar dat deed hij niet. Hij kwam naar haar toe, boog zich voorover en begon hardop te lezen wat er op het scherm stond. "'Uccello was gefascineerd door perspectief, en dat is goed te zien op zijn schilderij, dat zowel rijk gekleurd is als vernuftig in elkaar steekt...'" Hij richtte zich op en legde een hand op haar schouder. 'Ik heb het al eens eerder gezegd, Jasmine, en ik zeg het nog maar eens: dat heb je allemaal aan je moeder te danken. Je hebt haar hersens. Vergeet dat nooit, wil je?'

Ze draaide zich om en glimlachte aanhankelijk. Dat zei hij nou altijd; hij deed altijd net of hij de onnozele, stille partner in zijn huwelijk was. 'O, ik ben hier in huis alleen de sterke man; daarom noemen ze me Popeye,' zei hij altijd. 'Molly is degene die precies weet hoe alles zit.' Maar wie zo dom was om hem op zijn woord te geloven, kreeg daar algauw spijt van.

'Je komt toch niet weer aan met dat oude verhaal van "ik ben maar een domme Ier", hè?' zei ze.

Hij glimlachte terug. 'Maar het is wel zo. Toen ik je moeder leerde kennen, kon ik lezen noch schrijven. Ze wilde niet met me trouwen voordat ik *Janet and John* kon lezen.'

'Zo gaat dat met ware liefde, pap.'

Hij gaf haar een tik tegen haar oor. 'Brutaaltje. Ga jij nou maar door met je werk. Ik heb grote verwachtingen van je.'

'Je gaat me toch niet onder druk zetten, hè pap?'

Hij was de kamer al bijna uit, toen hij bleef staan, zich omdraaide en zei: 'Heeft mijn kleine Jazzie soms een vriendje?'

Ze rolde met haar ogen. 'Geen schijn van kans.'

'Hmm... hou dat maar liever zo tot je van school komt.'

Ze keek hem na. Voor een vader was hij niet gek. Soms vreselijk sentimenteel, en griezelig onvoorspelbaar, maar ze wist dat hij in zijn hart trots op haar was. Tegen zijn vrienden schepte hij altijd op dat ze zo pienter was. ‘Let op mijn woorden,’ pochte hij dan, met een biertje in de hand, ‘dit is de Rafferty die ons gezin op de kaart gaat zetten. Jazzie is net als haar moeder: een boekenwurm.’

Wat hij niet beseftte, was dat hij haar met zijn trots vreselijk onder druk zette om te presteren. Stel dat ze hem teleurstelde? Hoe zou hij dan omgaan met het falen van een dochter van wie hij zulke hoge verwachtingen had? En had hij enig idee hoe gevangen ze zich voelde door zijn verlangen om haar goed te zien presteren? Ze mocht best met Vicki uit, maar de hemel sta de jongen bij die maar de minste belangstelling voor haar toonde. Pap zou hem eindeloos op de proef stellen voordat hij ervan overtuigd zou zijn dat hij geschikt was. Hij zei het nooit met zoveel woorden, maar ze wist dat haar vader in dit stadium van haar leven de afleiding van een vriendje niet zou toestaan. Wie zou er trouwens in haar geïnteresseerd zijn?

Ze zette deze gedachten van zich af en ging terug naar de eerste zin van haar roman. Maar hoe meer ze hem in gedachten ook herhaalde, hoe onbeholpener hij klonk. Het duurde niet lang voordat haar gedachten weer afdwaalden. Naar haar heerlijke geheim.

Volgende week zou ze naar de eerste bijeenkomst van *Verborgene Talent* gaan. Denk je eens in: een schrijfcursus waar ze serieus zou worden genomen. Waar ze openhartig over haar werk kon praten en niet zou worden uitgelachen. Want dat was wat ze bij haar thuis zouden doen als ze er ooit achter kwamen wat ze in haar schild voerde. Ze kon haar broers al horen: ‘O-o, dus juffertje Wijsneus denkt dat ze schrijfster is?’

Ze vroeg zich af hoe de anderen in de groep zouden zijn. De vrouw die ze net had gesproken, Dulcie Ballantyne, had heel aardig geklonken. Een beetje aarzelend, alsof ze er met haar gedachten niet helemaal bij was, maar erg vriendelijk. Nou, zolang de anderen maar in niets op Phin en Jimmy, Tamzin en Lulu leken, zou ze wel met hen overweg kunnen.

Beth King kreeg dikwijls te horen dat ze nodig een vaatwasser moest kopen. ‘Dit kastje hier zou je best kunnen missen,’ zeiden mensen dan, alsof ze de eersten waren die op het idee kwamen. ‘Daar kun je zo een vaatwasser in schuiven. Bedenk eens hoeveel tijd dat je zou schelen. En hoe je je handen zou sparen.’ Deze laatste overweging was vooral bij haar moeder favoriet. ‘Handen maken een vrouw meer dan wat ook ouder,’ beweerde ze dan. ‘Je kunt je gezicht nog zo laten opknappen, maar je handen zullen je altijd verraden.’

Ze hadden waarschijnlijk gelijk, deze goedbedoelende vrienden en verwanten, maar eerlijk gezegd vond Beth afwassen prettig – niet om een vreemde, puriteinse reden, maar omdat de keuken van de flat op de eerste verdieping waar Nathan en zij al meer dan tien jaar woonden, uitkeek op Maywood Park. Het uitzicht was een voortdurende bron van genoegen, want er was altijd wel iets anders te zien: eekhoortjes die over het gras dartelden, paartjes, jong en oud, die gearmd over de kronkelpaden naar de rivier en de tennisbanen liepen, moeders met kinderwagens, honden, en kinderen die op de schommels en draaimolens speelden, waar ook Nathan had gespeeld toen hij nog klein was. En het park zag er ook nooit hetzelfde uit. Nu het herfst was, lieten de bomen hun koperkleurige blad vallen en de verwelkende planten in de bloembedden die de gemeente die zomer had aangeplant, zouden binnenkort worden vervangen door wintervioelen.

Toen Beth het laatste bord had afgespoeld, droogde ze haar handen en pakte de pot luxe handcrème die haar moeder haar maar bleef sturen, samen met de rubber handschoenen die Beth altijd vergat te gebruiken. Haar ouders waren geweldig royaal en sloofden zich nog steeds uit om haar leven te vergemakkelijken.

Net als haar schoonouders, Lois en Barnaby King.

Maar hoewel ze blij was dat haar ouders zo gul waren, al kwam die gulheid van vijfhonderd kilometer ver – ze waren na hun pensionering aan de warmere zuidkust gaan wonen – vond ze het moeilijk om hetzelfde enthousiasme op te brengen voor Lois' aanbod van hulp van vlakbij. Lois deed te veel haar best en dat gaf Beth een gevoel dat het liefdadigheid was. 'Het is toch niet te geloven,' had Lois in april gezegd, 'ik heb net boodschappen gedaan en nu heeft Barnaby opeens besloten om weg te gaan met Pasen. Neem jij ze maar, je weet hoe zonde ik het vind om eten weg te gooien.'

Het zou onbeleefd zijn geweest om te weigeren, vooral omdat Lois het zo goed bedoelde. Ze bedoelde het altijd goed. Sinds Adams dood, elf jaar geleden, had ze zich verplicht voor de weduwe van haar zoon en haar enige kleinkind te zorgen. Af en toe zette Beth stiekem vraagtekens bij Lois' motieven, maar ze vond het vreselijk van zichzelf om zo cynisch te denken. Wat Lois deed was lief en rechtschapen, en ze mocht zich gelukkig prijzen dat haar schoonouders zo achter haar stonden. Niets was hun ooit te veel en omdat ze maar een paar kilometer van haar af woonden, in Stapeley, waren ze er altijd voor haar geweest. Heel wat keren had Lois Barnaby gestuurd om een lekkende dakgoot of een kapotte vensterbank te repareren. 'Mijn hemel! Je moet er niet eens aan *denken* om er een mannetje bij te halen – die halen je het vel over de oren. Laat Barnaby er maar even naar kijken. Je weet dat Adam het zo zou hebben gewild.'

Nu Beth al zoveel jaar zonder Adam leefde, was het moeilijk om te weten of Lois gelijk had. Zou hij hebben gewild dat zijn ouders zo'n belangrijke rol in haar leven speelden? Of zou hij van haar hebben verwacht dat ze doorging met haar leven?

'Doorgaan' was voor Beth een irritant cliché geworden. Iedereen was er mee komen aanzetten: haar moeder, haar vriendinnen, de mensen met wie ze werkte – eigenlijk iedereen die vond dat ze onderhand hertrouwd had moeten zijn. Of ten minste een serieuze vriend had moeten vinden. 'Je wordt er niet jonger op, Beth,' had haar beste vriendin, Simone, vorige maand nog gezegd. 'Je bent drieënveertig, geen drieëntwintig meer, voor het geval je dat was vergeten.'

‘Daar is niet veel kans op,’ had Beth een beetje vinnig geantwoord, en ze wilde dat een zandstorm het huis van haar vriendin in Dubai, waar ze op het moment woonde met haar man, Ben, zou wegvagen.

‘Of ga je uit van de valse veronderstelling dat de keus qua huwbare mannen met het klimmen der jaren groter wordt?’

‘Nee hoor, ik ben alleen selectief. Ik heb nog niemand ontmoet die tegen Adam op kan.’

‘Onzin! Je hebt niemand dicht genoeg in je buurt laten komen om te zien of ze wel tegen hem op kunnen. Je bent gewoon laf.’

Simones woorden kwamen akelig dicht in de buurt van de waarheid. Angst en schuldgevoel hadden Beth ervan weerhouden een nieuwe partner te zoeken. Ze vond het een afschuwelijk idee om Adam ontrouw te zijn.

Na zijn dood had ze zich op de zorg voor Nathan geworpen. Hij was pas zes geweest, te jong om de pijn van het verlies te voelen, maar oud genoeg om te begrijpen dat hun leven was veranderd. Binnen zes maanden na de begrafenis waren ze verhuisd van hun prachtige huis op het platteland, met zijn mooie tuin, naar deze flat in Maywood. Er was weinig geld geweest. Zonder haar medeweten had Adam een tweede hypotheek op hun huis genomen en met hun weinige spaargeld had hij een investering gedaan die rampzalig was afgelopen. Het had een tijdje geduurd voordat Beth werk had gevonden, maar ze had doorgezet en een pracht van een baan gevonden in een kort daarvoor uitgebreid medisch centrum in de stad. Daar werkte ze nog steeds en ze was er gelukkig; ze had er flexibele werktijden en de kameraadschap had haar gevoel van eigenwaarde goedgegaan. En was ook goed geweest voor haar geestelijk welzijn.

Haar sociale leven was minder bevredigend geweest: van het salaris van receptioniste kon ze niet veel doen. Ze zat altijd centen te tellen: een bioscoopje plus een oppas kostten bijna net zoveel als een paar schoenen voor Nathan. Hoe Lois ook achter haar stond, vreemd genoeg had ze nooit aangeboden om op te passen zodat Beth eens een avond uit kon. Het werd nooit gezegd, maar Beth verdacht haar schoonmoeder er sterk van dat ze niet wilde dat ze

iemand zou ontmoeten. Voor Lois was het ondenkbaar dat Beth Adam zou vervangen.

Maar Beths vriendinnen dachten daar anders over en al gauw stuurden ze erop aan dat het tijd werd dat Beth weer met mannen uitging. Er kwamen opeens uitnodigingen voor dineetjes waar ze alleenstaande mannen ontmoette. Simone was met een aantal ongeschikte kandidaten gekomen – het was Beth nog steeds een raadsel waar de voorraad alleenstaande mannen van haar vriendin vandaan kwam. Die eerste jaren waren er weinig verder gekomen dan een tweede afspraakje. De eerste man met wie ze had afgesproken, had haar voor een dineetje meegenomen naar Chester. Net toen ze begon te denken dat hij bijna ‘veelbelovend’ was, had hij zich over tafel gebogen en naar haar favoriete seksuele fantasie gevraagd. Ze had niet laten merken hoe geschokt ze was en gezegd dat een avond vroeg naar bed met een goed boek voor haar voldeed. Een andere man had haar doodverveeld met eindeloze verhalen over zijn hoge positie en het gekonkel tussen de verschillende afdelingen van zijn bedrijf. Ze had een enorme geeuw onderdrukt, had geknikt en had beleefd gezegd wat ze dacht dat hij wilde dat ze zou zeggen.

Toen ze er genoeg van had om mannen af te wimpelen met wie ze absoluut niets wilde, was ze Simones uitnodigingen gaan afslaan, met Nathan als excuus: ‘Sorry, Simone, ik moet Nathan vanavond ergens heen brengen.’ Of: ‘Sorry, ik moet Nathan overhoren voor een proefwerk.’

Simone was ook niet gek en hield Beth tot in het oneindige voor dat de tijd vliegt voor een vrouw, vooral voor een alleenstaande vrouw. Uiteindelijk had ze gezegd: ‘Hoeveel langer ga je je zoon nog op deze schandalige manier misbruiken? Met wat voor smoesjes ga je komen als hij uit huis gaat? Of ben je van plan zo’n malle oude vrouw te worden die zwerfkatten opneemt en jam maakt die niemand ooit zal eten?’

‘Alles is beter dan het eindeloze gezeur van een zogenaamde vriendin. Als je het echt wilt weten: ik stel dingen uit tot het me beter uitkomt.’

‘En zoals we allemaal weten, Beth, arme misleide vriendin van me, komt van uitstel afstel.’

Beth wist dat Simone gelijk had, dat ze Nathan inderdaad als excuus gebruikte. Heel wat ouders hebben moeite met het legenest-syndroom, maar omdat Nathan en zij zo op elkaar waren aangewezen, wist ze dat haar volgend jaar, als hij naar de universiteit ging, een pijnlijke periode van aanpassing te wachten stond. Ze had nooit last gehad van eenzaamheid – voornamelijk omdat ze geen tijd had om eraan toe te geven – maar dat kon wel eens veranderen als Nathan ging studeren. Haar verstand zei haar dat er niets anders op zat dan de leegte te vullen die door zijn afwezigheid zou ontstaan.

Om zich op deze verandering voor te bereiden, had ze vanmorgen een belangrijke stap gezet, een waarvan ze hoopte dat hij haar horizon zou verbreden. Ze ging een cursus creatief schrijven volgen. Ze had altijd graag ‘gekrabbeld’, zoals zij het noemde. Het was begonnen toen Adam was overleden: als ze niet kon slapen, had ze de gedachten opgeschreven die haar wakker hielden. Het was een rustgevende manier van afreageren geweest en het had niet lang geduurd voordat ze genoeg zelfvertrouwen had gekregen om van willekeurig gekrabbel over te gaan op korte verhalen. Daar had ze inmiddels een verzameling van die niemand ooit had gelezen. En nooit zou lezen. Die onbeholpen probeersels was ze ontgroeid. Nu wilde ze iets schrijven om het nieuwe leven weer te geven dat in het verschiet lag.

Vanmorgen had ze Simone tijdens hun tweewekelijkse telefoontje van *Verborgene Talent* verteld.

‘Goed zo,’ had Simone gezegd. ‘Zijn er ook mannen bij?’

‘Geen idee. We komen volgende week voor het eerst bij elkaar.’

‘Wat ga je nog meer doen?’

‘Is dat niet genoeg om mee te beginnen?’

‘Zeg jij het maar.’

‘Hemel, geef je me een keus? Wat is er met je? Heb je last van een zonnesteek?’

‘Jeetje, als het dat is, wordt het tijd om naar Cheshire terug te komen.’

Ondanks Simonese gezeur was ze een geweldige vriendin, en Beth miste haar.

Ze draaide het deksel weer op de pot handcrème en zette hem op de vensterbank. Toen ze op het park neerkeek, zag ze op een van de banken een blonde man zitten. Hij had twee kleine kinderen bij zich. Ze bleef even staan kijken hoe het kleinste en blondste van de twee meisjes een blad probeerde te vangen dat opwarrelde in de wind. Ze vroeg zich af waar hun moeder was, en berispte zichzelf toen dat ze zo snel een conclusie trok. Het stak haar altijd als mensen ervan uitgingen dat zij een echtgenoot had.

Ze stond nog steeds naar de man en zijn kinderen te kijken, toen ze bedacht dat Nathan de rest van de middag zou wegblijven en dat ze had beloofd om naar beneden te gaan om haar buurvrouw op te zoeken.

Adele – juffrouw Adele Waterman – was een jaar nadat Beth en Nathan hier waren gekomen in de parterreflat komen wonen. Ze waren dus niet alleen al een hele tijd burens, maar ze waren ook goed bevriend geraakt. Tot Beths verdriet had de oude dame besloten dat het, nu ze vierentachtig was, mooi was geweest: ze ging haar flat verkopen om naar een verzorgingstehuis te gaan. ‘Ik maak me geen illusies dat mijn neef met me opgescheept wil zitten. Hij heeft nooit tijd om me te komen opzoeken, dus maak ik zijn erfenis maar liever zo snel mogelijk op,’ had ze Beth grinnikend verteld.

Beth nam een zelfgemaakte chocoladecake mee en ging. Als het zover was, hoopte ze dat Nathan haar beter zou behandelen dan Adeles enige familielid haar had behandeld.

Van Erica James verschenen:

Een dierbare tijd
Verborgen talent
Oude vriendschap
Zussen voor altijd
Italiaans voor beginners
Schaduwleven
De kleine dingen
Een nieuw begin
Beloofd is beloofd
Kind van haar vader
Een huis vol vrienden
De zomer aan het meer
De bloemenjaren
De thuiskomst
Een onverwachte wending
Zomerliefde
Het grote huis
Zwaluwzomer

Tweede druk, juli 2004

Oorspronkelijke titel: *Hidden Talents*

Oorspronkelijke uitgever: Orion, an imprint of the Orion Publishing Group Ltd.

Copyright © 2002 Erica James

The moral right of Erica James to be identified as the author of this work has been asserted
in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act of 1988

Copyright © 2004 voor deze uitgave: Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Saskia Tijsma/MegaTekst, Baarn

Omslagontwerp: Baqap

Omslagillustratie: Shutterstock

Zetwerk: V3-Services v.o.f., Baarn

ISBN 978 90 325 0935 4

ISBN e-book 978 90 261 5610 6

NUR 302

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.